

УДК 657.37:502.131.1

DOI: [https://doi.org/10.31521/modecon.V51\(2025\)-25](https://doi.org/10.31521/modecon.V51(2025)-25)

Сирцева С.В., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри обліку і оподаткування, Миколаївський національний аграрний університет, м. Миколаїв, Україна

ORCID: 0000-0003-4824-3741

e-mail: sirceva@mnau.edu.ua

Крижова В.А., здобувачка вищої освіти, Миколаївський національний аграрний університет, м. Миколаїв, Україна

ORCID ID: 0009-0009-5440-3001

e-mail: kryzhovavi@gmail.com

Оцінка екологічної надійності контрагентів: аналітичні підходи, індикатори, управлінські рішення

Анотація. У статті обґрунтовано необхідність оцінки екологічної надійності контрагентів у контексті підвищення вимог до корпоративної відповідальності та сталого розвитку. Обґрунтовано структуру алгоритму проведення процедури екологічної перевірки контрагента, що включає чотири етапи: підготовчий, ідентифікації та оцінки ризиків, формування досьє контрагента та прийняття управлінського рішення. Виокремлено систему ключових індикаторів оцінювання екологічної надійності контрагентів, поділених на основні та додаткові. Запропоновано методіку індикативної шкали відповідності для ранжування контрагентів на основі результатів оцінки за визначеними індикаторами. Такий підхід дозволяє диференціювати ступінь ризику та визначити доцільність подальшої співпраці з контрагентами. Визначено, що ефективна оцінка екологічної відповідності може включати ширший спектр сучасних методів аналізу, зокрема веб-аналітику, оцінку відповідності ESG-стандартам, геоінформаційний аналіз та SWOT-аналіз екологічної політики, які мають перспективу практичного впровадження. Запропоновані підходи сприяють підвищенню обґрунтованості управлінських рішень у сфері партнерських взаємовідносин.

Ключові слова: екологічна оцінка; надійність контрагентів; екологічні ризики; індикатори ризику; управлінські рішення.

Syrtseva Svitlana, PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Accounting and Taxation Department, Mykolaiv National Agrarian University, Mykolaiv, Ukraine

Kryzhova Viktoriia, Applicant for Higher Education, Mykolaiv National Agrarian University, Mykolaiv, Ukraine

Assessing the Environmental Reliability of Counterparties: Analytical Approaches, Indicators, Management Solutions

Abstract. Introduction. In the context of growing global attention to sustainability and ESG principles, businesses are increasingly required to assess not only the financial and legal standing of their partners but also their environmental integrity. Modern economic activity is marked by a growing interdependence between environmental safety, corporate responsibility, and the long-term sustainability of business relationships. Escalating ecological challenges, enhanced environmental regulations, and the transformation of corporate governance standards have amplified the relevance of environmental due diligence as a key tool for managing risks in partner selection and evaluation processes.

Purpose. The purpose of this study is to substantiate and develop organizational and methodological approaches for a comprehensive analytical assessment of the environmental reliability of counterparties. The research aims to integrate environmental risk indicators into business partner evaluation systems and support risk-informed managerial decision-making regarding partner selection, assessment, and cooperation, with a strong focus on environmental aspects.

Results. The study proposes a structured analytical framework for conducting environmental due diligence of counterparties. This includes a classification of key and supplementary environmental risk indicators, a multi-stage verification algorithm, and a compliance scoring scale. The model takes into account industry-specific risks and utilizes tools such as ESG scoring, web analytics, and SWOT analysis to enhance early risk detection. A matrix for classifying counterparties by environmental risk levels is developed to support strategic and sustainable decision-making in corporate governance.

Conclusions. Environmental reliability is a critical component of partner evaluation and should be considered on par with financial, legal, and reputational factors. It must be approached not as a technical procedure but as a strategic tool for identifying potential threats to financial stability, legal compliance, and corporate reputation. The proposed approaches

¹Стаття надійшла до редакції: 25.06.2025

Received: 25 June 2025

contribute to building transparent, risk-oriented, and environmentally responsible business relationships. The tools suggested in the study are practical and can be integrated into corporate due diligence systems, strengthening sustainability practices and improving long-term partnership quality.

Keywords: *environmental assessment; reliability of counterparties; environmental risks; risk indicators; management decisions.*

JEL Classification: Q56, M41, G32.

Постановка проблеми. Сучасна економічна діяльність підприємств характеризується зростаючим рівнем взаємозалежності між забезпеченням екологічної безпеки, реалізацією принципів корпоративної відповідальності та довгостроковою стійкістю партнерських взаємовідносин. В умовах загострення екологічних проблем, посилення нормативно-правового регулювання у сфері охорони навколишнього природного середовища, а також трансформації підходів до корпоративного управління відповідно до принципів сталого розвитку, суттєво зростає значення процедури екологічної перевірки контрагентів як інструменту управління ризиками при виборі та оцінюванні бізнес-партнерів.

Попри активне впровадження стандартів екологічної відповідальності, бракує комплексних науково обґрунтованих підходів до оцінки екологічної надійності партнерів, які враховують не лише юридичні аспекти, а й галузеву специфіку, ризик-орієнтованість та індикативне ранжування. Недостатня інформаційна прозорість, відсутність ESG-звітності та слабка система екологічного менеджменту у потенційних контрагентів ускладнюють прийняття обґрунтованих управлінських рішень щодо співпраці. У зв'язку з цим необхідним є формування структурованого підходу до аналітичного оцінювання надійності контрагентів з урахуванням екологічних індикаторів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання оцінювання ризиків у процесі взаємодії з контрагентами розглядалося у працях як зарубіжних, так і вітчизняних науковців. Зокрема, Г. Бінг [1], В. Голь, П. Хілгер [2], А. Розенблум [3], Л. Спеддінг [4] обґрунтували роль фінансових, правових та репутаційних факторів як визначальних умов гарантування інвестиційної безпеки підприємства.

В українському науковому середовищі концептуальні засади перевірки надійності бізнес-партнерів висвітлено у працях В. Бондаря [5], І. Назаренка, А. Орехової [6], А. Касич, Я. Яковенко [7] та ін. Науковці розкривають зміст та етапність таких перевірок у контексті аудиту, інвестування, корпоративної діагностики та управління фінансовими ризиками.

Водночас екологічна складова в системі оцінювання контрагентів залишається недостатньо розробленою. У науковій літературі лише

фрагментарно висвітлено питання екологічної відповідності партнерів, а методичні інструменти, що дозволяють проводити системне оцінювання екологічних ризиків, практично відсутні.

Таким чином, науковий дискурс потребує поглиблення в частині формування цілісного підходу до аналітичної оцінки екологічної надійності контрагентів як інструменту забезпечення сталого партнерства та управління ризиками.

Формулювання цілей дослідження. Мета наукового дослідження полягає в обґрунтуванні та розробці організаційно-методичних підходів до комплексної аналітичної оцінки екологічної надійності контрагентів, які дозволяють інтегрувати екологічні ризики у систему управління взаємовідносин з бізнес-партнерами та сприяють обґрунтованому прийняттю управлінських рішень щодо вибору, оцінки й співпраці з ними з урахуванням екологічної складової.

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасних умовах зростання вимог до екологічної відповідальності бізнесу та активної інтеграції ESG-критеріїв (Environmental, Social, Governance) в управлінські практики, процедура екологічної перевірки контрагентів виступає не лише як інструмент екологічної діагностики, але і як ключовий елемент стратегічного аналізу ризиків. Ефективність проведення екологічної перевірки значною мірою залежить від чіткого методичного підходу, який враховує специфіку об'єкта перевірки, галузеві особливості, чинне нормативно-правове регулювання, а також міжнародні стандарти сталого розвитку.

Реалізація процедури екологічної перевірки контрагентів передбачає виявлення як фактичних порушень екологічного законодавства, так і потенційних ризиків, що можуть виникнути внаслідок співпраці з недобросовісними партнерами. При цьому важливим є не лише встановлення екологічного стану об'єкта перевірки, а й комплексна оцінка імовірності настання негативних наслідків для довкілля, фінансових результатів або репутації підприємства.

У процесі проведення оцінки екологічної надійності контрагентів доцільно виокремити два ключові методичні аспекти:

1. Інтеграційний підхід до оцінки – передбачає поєднання екологічного аналізу з фінансовою, правовою та репутаційною експертизою потенційного

контрагента. Такий підхід забезпечує всебічну оцінку надійності партнера та дозволяє приймати зважені управлінські рішення щодо подальшої взаємодії з ним.

2. Галузева специфіка – передбачає врахування характерних для конкретного сектору економіки екологічних ризиків. Наприклад, у видобувній, хімічній, енергетичній, аграрній та будівельній галузях, високий рівень екологічного впливу вимагає особливої ретельності при оцінці екологічної доброчесності контрагента.

У цьому контексті діагностика екологічної надійності контрагента розглядається як ключовий

елемент системи комплексної оцінки суб'єкта господарювання, що дозволяє своєчасно ідентифікувати ризики взаємодії з потенційними партнерами та забезпечити обґрунтованість управлінських рішень.

Алгоритм проведення процедури екологічної перевірки контрагента має включати такі етапи (рис. 1): підготовчий, аналіз ризиків, підготовка досьє контрагента, прийняття рішення про доцільність співпраці з контрагентом.

Рисунок 1 – Етапи проведення процедури екологічної перевірки контрагента

Джерело: сформовано авторами з використанням матеріалів [8]

Після визначення основних етапів даної процедури, доцільним є акцентування уваги на системі індикаторів, яка забезпечує виявлення потенційних екологічних ризиків при оцінюванні надійності контрагентів. Застосування таких індикаторів дозволяє забезпечити комплексний, об'єктивний та системний підхід до оцінювання

надійності партнера з урахуванням екологічних чинників.

Індикатори доцільно класифікувати на основні та додаткові, відповідно до рівня впливу та специфіки діяльності контрагента.

Основні індикатори відображають базовий рівень екологічної відповідальності та наявність інтегрованих підходів до екологічного менеджменту: наявність

сертифікованої системи екологічного менеджменту; реалізація програм екологічного страхування ризиків; публікація нефінансової (ESG) звітності.

Додаткові індикатори спрямовані на виявлення галузевих або специфічних екологічних ризиків: фіксація випадків перевищення гранично допустимих викидів і лімітів скидів забруднюючих речовин; наявність штрафних санкцій за порушення екологічного законодавства; реалізація заходів із запобігання, зменшення та пом'якшення негативних наслідків для довкілля.

Такими чином, індикатори дають змогу оцінити:

1. Ефективність системи екологічного менеджменту та контроль за екологічними ризиками в діяльності суб'єкта господарювання. Так, система екологічного менеджменту розглядається як «частина загальної системи управління, яку використовують для керування екологічними аспектами виконання обов'язкових для дотримання відповідності вимог та розв'язання питань, пов'язаних з ризиками та можливостями» [9]. Впровадження системи екологічного менеджменту на підприємствах в Україні здійснюється на добровільних засадах, що свідчить про усвідомлення керівництвом стратегічної важливості управління екологічними аспектами діяльності. Наявність такої системи дає змогу підприємству можливість комплексно координувати заходи щодо зменшення негативного впливу своєї діяльності на довкілля, забезпечуючи екологічну відповідальність у межах стратегічного управління, забезпечити захист від санкційно-регуляторного впливу, а також підвищити екологічну довіру серед ділових партнерів та інвесторів [10].

2. Ефективність екологічного страхування. Практика екологічного страхування розглядається як дієвий механізм захисту підприємств від непередбачуваних витрат, пов'язаних із відшкодуванням шкоди, завданої довкіллю. Під час екологічної перевірки контрагента важливо оцінити, які програми екологічного страхування діють у контрагента, а також чи були факти отримання страхових виплат у минулому. Така інформація свідчить про екологічну відповідальність і надійність партнера.

3. Наявність нефінансової звітності у сфері сталого розвитку. Нефінансова звітність розглядається як один із ключових інструментів забезпечення довгострокової стійкості та репутаційної прозорості суб'єкта господарювання. Вона дозволяє формувати цілісне уявлення про нефінансові аспекти діяльності підприємства, зокрема – соціальні, екологічні та управлінські характеристики (ESG), які не відображаються у традиційній фінансовій звітності. Завдяки такій інформації інвестори, кредитори й інші зацікавлені сторони можуть здійснювати всебічну оцінку не лише економічних результатів, а також рівня екологічної відкритості підприємства, його відповідальність перед зацікавленими сторонами та

прихильність до принципів сталого розвитку [11]. Нефінансова звітність відіграє важливу роль у зміцненні партнерських відносин та розширенні ринкових можливостей, оскільки забезпечує демонстрацію відкритості та прозорості компанії. Формування ефективного діалогу з бізнес-партнерами сприяє встановленню чітких вимог до контрагентів, що, у свою чергу, позитивно впливає на репутацію підприємства [11].

Наявність зовнішнього підтвердження нефінансової звітності значно підвищує її аналітичну вагомість і сприйняття зацікавленими сторонами. Така звітність, підтверджена незалежними аудитором або сертифікованими експертами, слугує індикатором високого рівня прозорості, відповідальності та відповідності міжнародним ESG-стандартам. У процесі оцінки контрагента цей чинник розглядається як позитивна ознака екологічної благонадійності контрагента, що зміцнює його позиції як надійного партнера у системі міжкорпоративних взаємовідносин.

4. Виявлення відповідності діяльності підприємства вимогам екологічного законодавства щодо користування природними ресурсами. Це дозволяє встановити, чи дотримується підприємство встановлених норм у сфері користування земельними, водними та іншими природними ресурсами, а також оцінити характер і масштаби впливу його господарської діяльності на стан навколишнього природного середовища. Така інформація має критичне значення для формування висновків щодо екологічної надійності контрагента.

Ще одним важливим індикатором екологічної відповідальності є наявність у контрагента екологічного висновку про відповідність об'єкта господарської діяльності затвердженій проєктній документації, що отримала позитивний висновок державної екологічної експертизи. У межах даної процедури доцільним є перевірка наявності такого документа у випадках, коли його отримання є обов'язковою вимогою чинного законодавства. Це, зокрема, стосується об'єктів, діяльність яких класифікується як така, що справляє значний вплив на навколишнє середовище, або має територіальну специфіку розміщення.

Наявність зазначеного висновку свідчить про дотримання підприємством встановлених процедур екологічної оцінки на етапі планування та реалізації проєктів, а також про його відповідальне ставлення до екологічної безпеки.

У процесі аналізу екологічної надійності контрагента особливу увагу слід приділяти оцінюванню можливих наслідків недотримання екологічного законодавства. Такий аналіз є необхідним для формування повного уявлення про потенційні ризики, що можуть виникнути в результаті співпраці з контрагентом, який має історію порушень у сфері охорони довкілля. Зокрема, порушення

нормативно-правових вимог можуть спричинити значні фінансові втрати у вигляді штрафів, приписів регуляторних органів чи навіть тимчасового призупинення діяльності.

Крім економічних наслідків, подібні порушення формують виробничі ризики, особливо у випадках, коли контрагент є частиною критично важливого виробничого ланцюга.

Також варто враховувати тісний зв'язок між екологічним та репутаційним ризиком. З огляду на зростаючу увагу з боку суспільства до питань сталого розвитку та охорони довкілля, співпраця з контрагентами, які демонструють недотримання екологічних норм, може завдати шкоди іміджу підприємства.

Отже, відповідні індикатори, що сигналізують про попередні порушення або відсутність системного

екологічного менеджменту, повинні відігравати ключову роль в оцінці екологічної репутації контрагентів.

Удосконалення процедури екологічної перевірки контрагента має передбачати розширення аналітичних підходів до оцінки екологічної надійності контрагентів, а також впровадження сучасних механізмів стандартизованої оцінки та управління ризиками.

Вдосконалення аналітичних підходів до оцінки екологічної надійності контрагентів може включати ширший спектр методів, які дозволяють зробити її більш глибокою, системною та прогностичною. Додаткові аналітичні підходи щодо оцінки екологічної доброчесності, надійності та відповідальності контрагентів представлено в таблиці 1.

Таблиця 1 Методи аналізу екологічних ризиків при перевірці контрагентів

Метод	Суть методу	Переваги застосування
Веб-аналітика та моніторинг відкритих даних	Використання даних з відкритих джерел (реєстрів порушень, судових рішень, медіа, соціальних мереж) про екологічну діяльність контрагента	Оперативне виявлення репутаційних ризиків
Оцінка відповідності стандартам ESG	Аналіз екологічних, соціальних та управлінських аспектів діяльності контрагента	Комплексна оцінка сталого розвитку контрагента
Геоінформаційний аналіз	Використання геоінформаційної системи для оцінки просторових екологічних ризиків	Візуалізація екологічних загроз та їх локалізація
SWOT-аналіз екологічної політики контрагента	Оцінка сильних (S) і слабких (W) сторін, а також можливостей (O) і загроз (T), пов'язаних із екологічними аспектами діяльності. Застосовується як доповнення до скорингових систем, особливо при аналізі великих компаній	Всебічна оцінка внутрішніх і зовнішніх екологічних чинників, виявлення потенціалу для вдосконалення, підвищення прозорості у процесі прийняття рішень дають змогу сформулювати обґрунтовані рекомендації щодо екологічної стратегії співпраці

Джерело: узагальнено авторами за матеріали [12, 13]

Серед сучасних механізмів стандартизованої оцінки та управління ризиками можна запропонувати методику індикативної шкали відповідності, яка дає змогу систематизувати результати оцінювання контрагентів за низкою формалізованих індикаторів.

Кожному із запропонованих індикаторів присвоюється певна кількість балів залежно від наявності або відсутності ризику: наявність ризику – 0 балів; відсутність ризику – 1 бал.

У цьому блоці оцінюються шість індикаторів (наявність сертифікованої системи екологічного менеджменту; реалізація програм екологічного страхування ризиків; публікація нефінансової (ESG) звітності; фіксація випадків перевищення гранично допустимих викидів, скидів; наявність штрафних санкцій за порушення екологічного законодавства; заходи з екозахисту) тому максимальна кількість балів, яку може отримати контрагент, становить 6 балів.

На основі отриманих балів здійснюється ранжування контрагентів за рівнем їх екологічної надійності.

Такий підхід дозволяє не лише ідентифікувати потенційні ризики, пов'язані з конкретним партнером, але й сформувати оптимальну траєкторію подальшої взаємодії з урахуванням рівня екологічної відповідальності. Залежно від загальної суми балів, контрагенти класифікуються за відповідними групами ризику.

У таблиці 2 представлено узагальнену класифікацію контрагентів на підставі кількісного підходу до оцінювання екологічної відповідності.

Така структура дозволяє ефективно впровадити індикативну систему в реальні бізнес-процеси з урахуванням ступеня ризику, прозорості й відповідності.

У разі, якщо за результатами оцінки контрагент демонструє лише часткову або низьку відповідність, пропонуються наступні механізми зниження ризиків:

1. Договірне регулювання екологічних зобов'язань. Включення чітких природоохоронних положень до договорів: відповідальність, порядок екстреного реагування, аудиторський супровід, методи компенсації можливих збитків.

2. Страхування екологічних ризиків. Запровадження обов'язкових або рекомендованих програм страхування шкоди довіллю для умовно

надійних контрагентів. Це дозволяє мінімізувати фінансові наслідки у разі виникнення інциденту.

3. Обмеження або припинення співпраці з контрагентом, який визнається екологічно ненадійним, а співпраця з ним пов'язана з високими ризиками для іміджу, правової відповідальності та фінансової стабільності підприємства.

Таблиця 2 Градація контрагентів за рівнем екологічної надійності (індикативна шкала відповідності)

Категорія контрагентів	Інтерпретація	Сума балів за індикаторами (загалом 6)	Рекомендовані дії
Група А Високий рівень відповідності – надійний контрагент	Повна відповідність екологічним вимогам	6 балів	Рекомендована співпраця, можливе встановлення стратегічного партнерства
Група В Достатній рівень відповідності – умовно надійний контрагент	Наявні незначні ризики	4–5 балів	Співпраця рекомендована, бажано зафіксувати екологічні зобов'язання в договорі, здійснювати моніторинг
Група С Незадовільний рівень відповідності – ненадійний контрагент	Виявлено істотні ризики, порушення	1–3 бали	Співпраця не рекомендована або можлива лише за умов усунення порушень і впровадження механізмів контролю
Група D Інформаційно непрозорий контрагент	Відсутність даних за ≥2 індикаторами	Оцінювання неможливе	Укладення угоди не рекомендується до отримання додаткових підтверджень; доцільне ініціювання попередньої перевірки

Джерело: сформовано авторами

У процесі формування досьє на потенційного контрагента екологічна надійність розглядається як невід'ємна складова комплексної оцінки загальної надійності суб'єкта господарювання. Висновки щодо рівня екологічної відповідності повинні розглядатися у сукупності з іншими ключовими критеріями, такими як: правова надійність (наявність або відсутність судових процесів, притягнення до адміністративної чи кримінальної відповідальності, прозорість корпоративної структури); фінансова надійність (платоспроможність, кредитна історія, наявність заборгованостей чи ризиків банкрутства); репутаційна надійність (громадський імідж, публікації в ЗМІ, соціальна активність, участь у скандалах).

У випадку, якщо контрагент отримує негативну оцінку саме за екологічними параметрами (наприклад, віднесений до групи С або D відповідно до індикативної шкали), необхідно перевірити його відповідність за іншими складовими загальної оцінки. Такий підхід забезпечує багатовимірність і зваженість остаточного рішення, дозволяючи уникнути надмірно суворої або поблажливості оцінки.

Загальний висновок про ступінь надійності контрагента приймається на основі інтегральної сукупності чотирьох позицій – екологічної, правової, фінансової та репутаційної. Це дозволяє сформулювати системне бачення ризиків взаємодії та

визначити найбільш доцільну стратегію партнерства, з урахуванням не лише юридичних і фінансових чинників, але й принципів сталого розвитку. Такий міждисциплінарний аналіз формує всебічну картину ризиків і сприяє прийняттю зважених рішень щодо вибору надійних і стійких партнерів.

Висновки. У результаті дослідження підтверджено, що екологічна надійність контрагентів є важливою складовою системи управління ризиками, особливо в умовах підвищених вимог до корпоративної відповідальності та прозорості. Оцінка екологічної надійності контрагентів має розглядатися не як технічний етап взаємодії, а як стратегічний інструмент аналізу потенційних загроз для фінансової стабільності, репутації та правової безпеки підприємства.

Запропоновані у статті підходи – включаючи класифікацію індикаторів, індикативну шкалу відповідності, етапи проведення процедури екологічної перевірки контрагента – дозволяють структурувати процес перевірки та забезпечити його об'єктивність і системність. Використання таких інструментів у практиці корпоративного управління сприятиме підвищенню якості ухвалення управлінських рішень і мінімізації екологічних ризиків у взаємовідносинах з контрагентами.

Література:

1. Bing G. Due Diligence Techniques and Analysis: Critical Questions for Business Decisions. Westport: Quorum Books, 1996. 580 p.
2. Gole W. J., Hilger P. J. Due Diligence: An M&A Value Creation Approach. Hoboken: John Wiley & Sons, 2009. 240 p.
3. Rosenbloom A. Due Diligence for Global Deal Making: The Definitive Guide to Cross-Border Mergers and Acquisitions, Joint Ventures, Financings and Strategic Alliances. New York: Bloomberg Press, 2002. 320 p.
4. Spedding L. The Due Diligence Handbook: Corporate Governance, Risk Management and Business Planning. Amsterdam: CIMA Publishing, 2009. 709 p.
5. Бондар В. Методичні засади експертизи правового та фінансового становища компанії при складанні звіту Due Diligence. *Бухгалтерський облік і аудит*. 2010. №8. С. 23-28.
6. Назаренко І.М., Орехова А.І. «Дью ділідженс»: сутність, призначення та послідовність проведення. *Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки*. 2011. Вип. 20, Ч. І. С. 360-366.
7. Касич А.О., Яковенко Я.Ю. Дью ділідженс як ключовий інструмент аналізу доцільності інвестування. *Облік і фінанси. Фінанси та оподаткування*. 2015. №4 (70). С.92-97.
8. Daley B., Geelen T., Green B. Due diligence. *The Journal of Finance*. 2024. 20 July. Pp. 2115–2161. DOI: 10.1111/jofi.13322.
9. ДСТУ ISO 14001:2015 (ISO 14001:2015, IDT) Системи екологічного управління. Вимоги та настанови щодо застосування. Київ: ДП «УкрНДНЦ», 2016. 30 с.
10. Савчук Т.В., Накладюк Н.М. Система екологічного менеджменту: особливості впровадження українськими підприємствами. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. Серія економічна. Серія юридична*. 2022. Вип. 35. С. 115-122.
11. Станько Т.М. Нефінансова звітність як інструмент оцінки ефективності управління для досягнення цілей сталого розвитку. *ЕКОНОМІКА ТА СУСПІЛЬСТВО*. 2025. Вип. 71. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-71-34>.
12. Караева Н.В. Еколого-економічний ризик-менеджмент: методи оцінювання ризиків : навч. посіб. для студ. спеціальності 122 «Комп'ютерні науки та інформаційні технології», спеціалізації «Інформаційні технології моніторингу довкілля». Київ: КПІ ім. Ігоря Сікорського, 2019. 262 с.
13. Копчак Ю.С., Лобунець Т.В., Луковський Р.І. SWOT-аналіз як важливий інструмент у розробці стратегії бізнесу. *ЕКОНОМІКА ТА СУСПІЛЬСТВО*. 2024. Вип. 61. С.1-8.

References:

1. Bing, G. (1996). *Due diligence techniques and analysis: Critical questions for business decisions*. Westport: Quorum Books.
2. Gole, W. J., & Hilger, P. J. (2009). *Due diligence: An M&A value creation approach*. Hoboken: John Wiley & Sons.
3. Rosenbloom, A. (2002). *Due diligence for global deal making: The definitive guide to cross-border mergers and acquisitions, joint ventures, financings and strategic alliances*. New York: Bloomberg Press.
4. Spedding, L. (2009). *The due diligence handbook: Corporate governance, risk management and business planning*. Amsterdam: CIMA Publishing.
5. Bondar, V. (2010). Methodological principles of the examination of the legal and financial condition of a company in preparing a Due Diligence report. *Accounting and Audit*, (8), 23–28.
6. Nazarenko, I. M., & Orekhova, A. I. (2011). "Due diligence": Essence, purpose and sequence of implementation. *Scientific Papers of Kirovohrad National Technical University. Economic Sciences*, (20, Part I), 360–366.
7. Kasych, A. O., & Yakovenko, Ya. Yu. (2015). Due diligence as a key tool for investment feasibility analysis. *Accounting and Finance. Finance and Taxation*, (4(70)), 92–97.
8. Daley, B., Geelen, T., & Green, B. (2024, July 20). Due diligence. *The Journal of Finance*, 79, 2115–2161. <https://doi.org/10.1111/jofi.13322>.
9. Ukrainian Research and Training Center for Standardization, Certification and Quality Problems. (2016). DSTU ISO 14001:2015 (ISO 14001:2015, IDT) Environmental management systems. Requirements with guidance for use. Kyiv.
10. Savchuk, T. V., & Nakladyuk, N. M. (2022). Environmental management system: Features of implementation by Ukrainian enterprises. *Scientific Notes of the Lviv University of Business and Law. Economic and Legal Series*, (35), 115–122.
11. Stanko, T. M. (2025). Non-financial reporting as a tool for evaluating management effectiveness in achieving sustainable development goals. *Economy and Society*, (71). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-71-34>.
12. Karaeva, N. V. (2019). Ecological and economic risk management: Risk assessment methods: Textbook for students majoring in 122 "Computer Science and Information Technology", specialization "Environmental Monitoring Information Technologies". Kyiv: Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute.
13. Kopchak, Yu. S., Lobunets, T. V., & Lukovskiy, R. I. (2024). SWOT analysis as an important tool in business strategy development. *Economy and Society*, (61), 1–8.

